

Невъзможно е сичкитѣ човѣци да иматъ едно и сѣщо понятие, защото никой не стои на едната и сѣща мисль.

Приказва са, че едно време Великий Петъръ като са намиралъ въ Англия и видѣлъ една голѣма дружина таблоносци, които излизали изъ залата Westminster, попиталъ: кои сѣ тѣзи?

— Това са адвокати, казали му нѣкои-си.

— Адвокати? Казалъ Великий Петъръ, азъ имамъ само двама такива у сичката си държава, нѣ щомъ са завърна, наумилъ сѣмъ да обѣся едното отъ тѣхъ.

Човѣкъ мисли, че той са движи отъ само себе си. Нѣ види са, има друго нѣщо, което го тика на кждѣто той не иска; защото много пѣти, кога да са отбие отъ пѣтя на измамата, друга нѣкоя сила нему неизвѣстна, го отвлича по други пѣтъ, на който наклонява сърдцето му.

Човѣкъ винаги мъмре на орисницата си (честъта си); нѣ неговитѣ нравственни погрѣшки той не може да гледа, като причина на него, ако и да са старае на сѣки начинъ да приписва погрѣшкитѣ на други нему подобни.